

Deixar petjades

Aquests últims dies he llegit, amb motiu del centenari de la Setmana Tràgica, els tres articles que Joan Maragall, un dels nostres grans poetes i profetes, va escriure en aquella ocasió.

Maragall va ser una persona totalment compromesa amb el seu poble, patia i feia seus els problemes del seu temps i va denunciar amb fermesa les injustícies, les arbitrietats del govern, l'exploració que vivia la classe obrera... Enmig d'aquella gran confusió va analitzar a fons, sense por, les causes que van dur a la revolució i als desastres d'aquells dies.

Per altra banda, fou un home profundament religiós, un cristi  enamorat de Jesús i del seu evangeli. Estava conven t que el seu missatge i els valors humans que hi conté era l'únic que podia dur la pau i la justícia. De l'evangeli pouava el respecte sagrat a la persona, la igualtat de tots, el sentit de justícia social, l'amor preferencial per als petits, els febles, els més pobres i deixats de banda.

I per damunt de tot la compassió, el perdó, una visió positiva i esperançada de la humanitat, la història, la persona humana i de la seva capacitat de bondat i de bé.

Somniava una Església oberta, acollidora, lliure, humil, que fes present i visible el Regne de Jesús.

Les circumstàncies i els problemes actuals són uns altres, però també ara estem vivint un canvi profund a tots nivells. La globalització, la crisi econ mica, la

immigració, la poca credibilitat de l'Església i un gran etc tera. Tot això produeix desconcert, inseguretad, confusió i manca de sentit i de valors. Tenim la temptació de creure que no hi ha res a fer. En aquest moment ens és un estímul mirar persones com Joan Maragall i prendre consciència de la nostra responsabilitat i tasca com a ciutadans i com a cristians.

Em venen al pensament les paraules del profeta: Estic a punt de fer una cosa nova, que ja apunta, no ho veieu? Enmig d'un món i d'una societat que sembla esgotada, enmig d'una Església envellida, d'una manera de viure la fe que no atreu ni engresca, no ho veieu? Hi ha petits signes d'esperança que neixen arreu i que hem de saber descobrir: mireu!, escolteu!, obriu-vos!, preneu-ne consciència! Grups que viuen la fraternitat i la simplicitat de l'evangeli, petites comunitats inserides en barris marginats, altres grups que defensen els drets humans, la justícia, que es comprometen amb els més pobres... Es va obrint pas una nova manera de viure la fe, m s integrada en la vida, va prenent força el diàleg interreligiós... Són brots nous del gran arbre que no pot morir perquè té les seves arrels enfonsades en el Crist.

A nosaltres ens toca amb senzillesa, però amb convicció i esperança, obrir-nos i deixar pas a aquest món nou que ja apunta.

CATALINA TERRATS

ACTIVITATS DEL PRIMER QUADRIMESTRE

UNA MIRADA NOVA ALS PROFETES

OLGA NICOLAU	<i>Jonàs, un profeta que fuig</i>	23 d'octubre
TERESA SOLÀ	<i>La nit de la fe en Jeremies</i>	27 de novembre
JOSEP OTON	<i>Josep, fill de Jacob, un mestre espiritual</i>	18 de desembre
TERESA SOLÀ	<i>Isaïes, místic de la presència de Déu</i>	22 de gener

totes les conferències són en divendres
a les 19:30, les vespres s'avançaran a les 19:00

VETLLES DE PREGÀRIA

Advent	dissabte, 28 de novembre	a les 21:00
Cap d'Any	dijous, 31 de desembre	a les 22:45

RECÉS D'ADVENT-NADAL

amb **Marcel Capellades**, ermità de Sant Salvador
dissabte, 12 de desembre de 10 del matí a 5 de la tarda

SOLIDARITAT

Des de fa temps, d'una manera puntual, un treballador dels Serveis Socials de Santa Coloma es posa amb contacte amb nosaltres sol·licitant ajuda per a diverses famílies sense recursos, ja que ell es veu impotent per atendre les moltes demandes que li arriben de la gent del barri. Nosaltres, gràcies a l'ajuda de la Comunitat Europea, podem proporcionar aliments a algunes famílies que es troben en situació extrema, i també, a través de la caixa comunitària, els paguem algun rebut per tal que no els tallin el subministrament d'aigua o de llum.

Els problemes i el sofriment que genera la manca de treball no ens poden deixar insensibles. La crisi és una realitat que nosaltres potser no vivim directament. Però aquesta situació, encara que té unes proporcions que ens despassen, ens interpel·la i ens hauria d'estimular a viure una mica més sobriament i a compartir, a solidaritzar-nos i a apropar-nos, en la mida de les nostres possibilitats, a les persones que molt a prop nostre en sofreixen les conseqüències.

La nostra caixa comunitària necessita les vostres aportacions per poder atendre les peticions d'ajuda que ens arriben. Gràcies!

ARED

Com recordareu, amb motiu de la festa de Sant Pere aquest juny passat, vam convidar unes persones de la Fundació Ared a explicar el treball que fan amb les dones que surten de la presó i ens van oferir una petita exposició amb uns treballs molt bonics de confecció i d'artesanía que elles realitzen. Molts de vosaltres va adquiren-ne per col·laborar i donar suport al seu treball.

El grup directiu ens va adreçar una carta d'agraïment, de la qual en transcrivim uns paràgrafs.

«Muchísimas gracias por la invitación a la presencia de ARED en un día de tanto peso para la comunidad de Sant Pere de les Puel·les.

Tener un rato de oración y liturgia en vuestra casa es un alimento para el alma que no tiene precio.

Qué maravilla poder relacionar la liberación de Pedro de la prisión en aquellos tiempos, con el trabajo de inserción que realizamos poco a poco, día a día en la Fundación Ared.

¡Que Dios las siga bendiciendo ampliamente! Cuéntale a la comunidad que hoy, último día del mes, hemos podido pagar a cerca de cien personas su salario o beca de junio y su paga o beca extraordinaria de verano: todo esto es posible gracias al buen trabajo realizado por todos los que nos creemos que la inserción sigue siendo un milagro de nuestras vidas.»

Nosaltres també agraïm haver tingut la possibilitat de poder compartir amb elles aquell dia de festa i haver tingut l'oportunitat de col·laborar en el treball d'inserció que elles realitzen.

Carta de l'amic Agustí Goytisolo des de Burkina Faso

El nostre amic Agustí Goytisolo, jesuïta, actualment treballa a Burkina Faso després d'haver estat uns trenta anys al Txad. És conegut de la comunitat perquè cada vegada que ve de la seva missió, ve a saludar-nos, a celebrar amb nosaltres l'eucaristia i a compartir una mica la tasca que realitza en aquell país. Fa uns dies ens va escriure una carta explicant la greu situació en què es troba la ciutat on viu.

Aquestes paraules, extretes de la seva carta, poden fer veure la dimensió del desastre:

«Para completar el cuadro: unas inundaciones increíbles se han abatido sobre esta ciudad. ¡En diez horas cayeron 263 mm por metro cuadrado! Inundaciones en la mitad de la ciudad (los barrios pobres: 100.000 casitas de adobe destruidas, 150.000 personas sin techo...). El agua torrencial entró incluso en nuestro Centro espiritual haciendo caer muros, etc.

¿Estabais al corriente? Parece que los “medias” españoles han estado vergonzosamente casi mudos. Estamos haciendo llamadas SOS, pues los damnificados están muy cerca de nuestro Centro...»

Ens fem ressò d'aquest sofriment i ens en volem fer solidaris mitjançant una col·lecta que farem **el dia 29 de novembre** i quedarà oberta durant tot l'Advent per poder-li fer arribar per Nadal.

GRÀCIES, NÚRIA!

El dia 31 d'agost ens va deixar la nostra amiga Núria Llebaria als 84 anys d'edat.

Des de molt jove estimava i se sentia feliç amb tot el que feia referència al monestir de Sant Pere, encara que la seva opció fonamental de vida havia estat una donació laica en la Fraternitat Carles de Foucauld.

Durant gairebé seixanta anys va assistir cada diumenge –i si podia també entre setmana– a l'eucaristia del monestir, que valorava molt. No és gens estrany, doncs, que desitjés que se celebrés aquí la seva missa exequial.

Sempre va ser molt fidel a les diverses activitats que s'organitzaven al monestir: grups de comunitat, conferències de formació, xerrades sobre temes diversos, sortides comunitàries, celebracions... tot li interessava.

Sempre deia que havia rebut de la comunitat de Sant Pere l'amor a la litúrgia i la fidelitat a la pregària.

Va ser una dona d'una fe sòlida i els qui visquérem a prop d'ella vèiem que aquesta fe traspua en totes les seves actituds de vida, de servei, d'acollida joiosa.

Sempre va tenir la seva casa oberta a totes nosaltres, i va mantenir fins als últims dies de la seva vida i amb totes les persones que tractava, la seva actitud atenta i delicada que tant la caracteritzava.

ANTÒNIA FERNÁNDEZ
del seu grup de la Fraternitat

Des de la Fraternitat

Setmana Monàstica

Del 29 d'agost al 4 de setembre d'enguany, tingué lloc a Salamanca la XXXII Semana de Estudios Monásticos. amb el suggeritiu títol de *La vida monástica ante la cultura actual*.

El programa, molt ben estructurat, va abastar diferents aspectes del monacat, tant des del vessant històric, fent un repàs pels diferents canvis culturals esdevinguts en la vida monàstica, com des del seu sentit més profund de **conversió, comunió i evangelització**, trets sempre presents tant en la tradició com en les noves formes de vida monàstica.

L'anàlisi de la situació actual de les comunitats, lluny de desanimar-nos, ens ha de portar a cercar noves maneres d'afrontar-les amb un cor obert i esperançat.

La diversitat de temes exposats (la solidaritat amb el món, com evangelitzar avui, l'aprofundiment en l'essencial, les relacions fraternes tant dins la comunitat com en la relació amb l'exterior) i la qualitat dels ponents ens van fer gaudir intensament i agrair de tot cor el testimoniatge que se'ns va oferir sobre la conversió i crida a la vida monàstica.

La Setmana va ser molt intensa com també ho van ser els moments de comunió entre els assistents, i no cal dir que vam gaudir de valent en els moments d'esbarjo, que en un lloc com Salamanca son gairebé inevitables. Els qui hi participàvem per primera vegada com a laics ens hi vam sentir en comunió, ja que des de qualsevol àmbit que s'és cridat, la vida de tot creient s'ha de desenvolupar amb igual intensitat i tots *ens hem de mantenir alegres en l'esperança* (Rm 12,2).

CARME VILLARROYA

Des del testimoniatge

EN RECORD DE JOSEP MARIA PAÑELLA I MORA, SJ ((1941-2009)

«Ha mort un home bo i Arrels està de dol». Arrels és una fundació privada dedicada a les persones sense llar amb l'objectiu de col·laborar en la recuperació integral de les persones en situació d'exclusió social.

Així s'expressava un voluntari d'aquesta Fundació i de la qual ell va ser un dels principals impulsors del seu naixement.

En Josep Maria deia que a les persones que acabaven al carrer se'ls havien anat trencant els fils de la teranyina: els de la família, els de la feina, els dels amics.

A nosaltres se'ns ha trencat avui un fil que suportava molt pes, un fil amb molta força, el fil del Josep Maria”

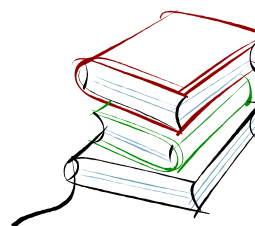
En els primers temps d'Assís, ell ens va acompanyar assistint a les nostres reunions mitjançant les seves reflexions i plantejaments, expressats sempre de manera natural i senzilla, provinents de la seva opció i fidelitat a l' Evangelí de Jesús i als més dèbils de la societat.

Des del nostre record agraït, demanem que el “fil del Josep Maria” segueixi acompanyant-nos i donant força, il·lusió i empena en la nostra dedicació a les persones a qui “se'ls ha trencat el fil de la teranyina” i que vénen als nostres centres necessitats de proximitat, comprensió i afecte.

Gràcies Josep Maria per tot el que hem après de tu.

JOSEFINA BASSETS

Racó de lectura

JOAN MARAGALL I LA SETMANA TRÀGICA

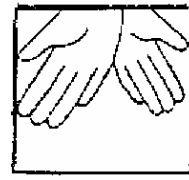
La Setmana Tràgica : tres articles

JOAN MARAGALL, edició d'Ignasi Moreta

Fragmenta, 2009 (Assaig ; 13)

Els fets de la Setmana Tràgica (juliol 1909) van motivar la redacció dels tres articles més rellevants de tota la literatura periodística catalana del segle xx. Joan Maragall va exercir, en aquella avinentesa, el paper incòmode de l'intel·lectual independent que s'enfronta a la duresa repressiva reclamada per la burgesia i denuncia la superficialitat de les pràctiques religioses coetànies.

L'edició d'aquests articles és plenament fidel a l'última versió que Joan Maragall va deixar de cada text.

Compartir perquè tothom visqui

Compartir perquè tothom visqui
aquest és, Senyor, el vostre ensenyament,
el camí que ens convideu a fer,
per renovar l'esperança de la humanitat.

Senyor de la Vida.

ensenyau-nos a reconèixer
els nostres pans i els nostres peixos.

Són poca cosa,

però compartits amb els altres
seran llavor de solidaritat.

Obriu, Senyor, les nostres mans,
perquè compartim els nostres béns,
el nostre temps i els nostres dons
per a un món més fratern.

Ensenyau-nos a construir el vostre Regne.

Soterreu els nostres egoismes

i convideu-nos a donar més que a rebre,
mostreu-nos el camí de la gratuïtat i el lliurament,
perquè siguem forjadors de comunió i fraternitat.

Què n'has fet del teu germà?

ressona clara i punyent
la teva Paraula de Vida.

Que et puguem oferir, Senyor,
l'haver-ho donat tot als altres.

Que tothom visqui, Senyor.